

Arrest

nr. 69 921 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 8 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij aangetekende zending van 8 september 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet), tot een verblijf gemachtigd te worden. Zij maakten bij aangetekende brieven van 26 oktober 2010 en 19 november 2010 aanvullende overtuigingsstukken en inlichtingen over.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 juni 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, Die verzoekers op 11 augustus 2011 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[B., N.] [...]

[B., S.] [...]

+kinderen

[B., E.] [...]

[B., H.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem van [B., S.] kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 09.06.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Kosovo. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen op de lijst van gratis medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

De medicatie benodigd voor de behandeling van de aandoening die met het nummer 1 (één) werd aangeduid in het verslag van de arts-attaché is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering.

Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met de aandoening van betrokkene gediagnostiseerd worden, naar het "Community Mental Health Center", waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Pristina, op 10 km van Kosovo Polje, de woonplaats van betrokkenen voor ze naar België kwamen.

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van de geestelijke gezondheidszorg een prioriteit en verankerde dit in haar "Mental Health Strategy 2008-2011". Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor zijn echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Er is geen enkele aanwijzing dat zijn echtgenote arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 26 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo – het land waar hij tenslotte ruim 27 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken.

De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 11 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster eveneens op 11 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkenen verblijven in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers geen enkel middel ontwikkelen dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kunnen bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden zijn gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de op 11 augustus 2011 aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

“Zij verstrekken de volgende toelichting:

De Heer [B. S.] heeft meerdere medische aandoeningen die dienen te worden opgevolgd en behandeld. Dit wordt zowel door de behandelende arts van de verzoekende partijen als door de arts-attaché bevestigd.

[...]

De verwerende partij erkent dat de Heer [B. S.] medische problemen heeft die verdere opvolging vereisen.

Zij is echter onterecht van oordeel dat deze noodzakelijke opvolging ook toegankelijk is voor de Heer [B. S.] in haar land van herkomst, Kosovo.

[...]

Volgens de verwerende partij is de noodzakelijk opvolging en behandeling van de medische problemen van de Heer [B. S.] op verschillende manieren mogelijk in Kosovo:

- De verzoekende partijen zou er recht hebben op gratis zorg en medicatie,*
- De verzoekende partijen of haar echtgenote zou zelf kunnen instaan voor de medische kosten.*
- De familie van de verzoekende partijen zou tijdelijk kunnen instaan voor deze kosten.*

Wat betreft de gratis zorg en medicatie in Kosovo, houdt de verwerende partij geen rekening met de realiteit.

In theorie zou de Heer [B. S.] inderdaad mogelijks recht kunnen hebben op gratis zorg en medicatie in Kosovo. In de praktijk is deze zorg en medicatie echter helemaal niet verzekerd.

Uit een pamflet van Amnesty International, tegen de gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo, blijkt dat de 'gratis' medicijnen waar de verwerende gewag van maakt, in realiteit vaak niet (gratis) beschikbaar zijn. (stuk 4)

[...]

Vrije vertaling:

"De Wereldgezondheidsorganisatie heeft een lijst gepubliceerd met 'noodzakelijke medicijnen' die gratis verkrijgbaar zouden moeten zijn. In Kosovo zijn de meeste van deze 'noodzakelijke medicijnen' echter niet langer verkrijgbaar in publieke apotheken, maar enkel in private apotheken of bij farmaceutische groothandelaars die deze medicijnen verkopen. Bijgevolg zijn veel van deze 'noodzakelijke medicijnen' niet langer veroorloofbaar voor mensen met een lager dan gemiddeld inkomen, zoals de overgrote meerderheid van Roma, Ashkali en Egyptenaren."

Verskillende wetenschappers hebben bovendien recent een wetenschappelijk studie uitgevoerd over de hervormingen van de gezondheidszorg in Kosovo. De conclusie van deze studie is dat deze hervormingen absoluut niet het gewenste resultaat hebben bereikt en dan ook als een typevoorbeeld moet worden gezien van het falen van een gezondheidszorghervorming.

De verwerende partij verwijst in haar beslissing naar de internationale gemeenschap die haar verantwoordelijkheid opneemt in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo. De verwerende partij geeft op deze manier toe dat de gezondheidszorg in Kosovo nog niet op punt staat en nog in heropbouw is. De website van de 'Swiss & Liechtenstein support project to mental health in Kosovo', waarnaar de verwerende partij in deze context verwijst, schetst tevens geen rooskleurig beeld over de gezondheidszorg in Kosovo.

Deze website vermeldt dat:

[...]

Vrije vertaling:

"De gezondheidszorg in Kosovo bevindt zich nog steeds in een naoorlogse heropbouwfase; De heropbouw van de mentale gezondheidszorg is één van de prioriteiten van het Ministerie van volksgezondheid; Het systeem kampt echter nog met vele uitdagingen: het aantal mentale gezondheidspecialisten is zeer beperkt, de huidige opleidingen voor mentale gezondheidszorg zijn onderontwikkeld, bestaande instellingen hebben beperkte toegang tot moderne know-how in psychiatrie, etc."

Naast het probleem dat 'gratis medicijnen' vaak helemaal niet gratis zijn, is het duidelijk dat de gezondheidszorg in Kosovo, ondanks de reeds doorgevoerde hervormingen, nog steeds van een heel laag niveau is. Van een goede opvolging van de medische toestand van de Heer [B. S.] kan in de praktijk dan ook geen sprake zijn. Des te meer omdat de problemen in de mentale gezondheidszorg extra groot zijn.

De verwerende partij houdt tevens niet ernstig rekening met het feit dat de Heer [B. S.] een Roma is. De verwerende partij maakt slechts melding van de juridische gelijkheid van Roma en ander bevolkingsgroepen in Kosovo.

[...]

In realiteit is de discriminatie van Roma in Kosovo nog steeds zeer sterk aanwezig. Amnesty International klaagt in een artikel de gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo aan, omdat zij er worden blootgesteld aan langdurige en systematische discriminatie.

"Op 12 mei 2011 hebben de overheden van België, Nederland en Luxemburg een akkoord ondertekend met Kosovo over de terugname van Roma en andere minderheidsgroepen. Amnesty International is bezorgd over de gedwongen terugkeer van Roma en andere minderheden naar Kosovo, die in het kader van dat akkoord mogelijk wordt.

Door de ondertekening van het terugname-akkoord sluiten de Benelux-landen de ogen voor het risico op vervolging van deze minderheden. Doordat de Kosovaarse overheid er niet in slaagt om de langdurige en systematische discriminatie van Roma in Kosovo aan te pakken, lopen zij bij hun terugkeer risico op vervolging, wat in strijd is met het beginsel van non-refoulement.

Amnesty International stelt ook vast dat de Kosovaarse autoriteiten er tot op heden niet in geslaagd zijn maatregelen te nemen die de herintegratie van minderheden, in het bijzonder Roma, kunnen garanderen.”

Amnesty International maakt ook uitdrukkelijk melding van ernstige discriminatie van Roma op het vlak van gezondheidszorg.

“Amnesty International Roma is ernstig bezorgd over de gedwongen uitwijzing van Roma en andere minderheidsgroepen naar Kosovo waar ze terecht komen in een klimaat van discriminatie en geweld. Slechts een handjevol mensen zijn in staat om werk te vinden en worden met tal van problemen geconfronteerd zoals toegang tot gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting.”

Op papier hebben Roma dan misschien wel dezelfde rechten als andere inwoners van Kosovo en worden zij beschermd tegen discriminatie. In de praktijk worden zij nog steeds zwaar gediscrimineerd. Deze nog alomtegenwoordige discriminatie van Roma hypothekeert op tweeërlei wijze de goede behandeling van de medische aandoeningen van de Heer [B. S.]. Enerzijds is er discriminatie voor wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg. Anderzijds is er discriminatie voor wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt. Dit verhindert de Heer [B. S.] en zijn echtgenote om aan de nodige financiële middelen te komen, waardoor geen geld voorhanden is om voor de noodzakelijk medicijnen en doktersbezoeken voor de verzoekende partijen te betalen.

De verwerende partij stelt dat de Heer [B. S.] ook terecht zou kunnen bij familie, vrienden of kennissen voor hulp bij het bekomen van de nodige zorgen en/of financiële hulp.

Het is niet redelijk om te verwachten dat de familie, vrienden en kennissen van de verzoekende partijen zouden moeten instaan voor de medische problemen van de Heer [B. S.]. Deze mensen hebben zelf een zwaar bestaan en hebben ook te kampen met discriminatie allerhande. De hier voorgestelde oplossing is dan ook slechts zeer tijdelijk van aard en geeft de Heer [B. S.] absoluut geen zekerheid over de behandeling en opvolging van haar medische problemen.

De beslissing van de verwerende partij schendt de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht vereist dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De verwerende partij stelt dat de noodzakelijke behandelingen voor de Heer [B. S.] beschikbaar zijn in Kosovo. In realiteit blijkt deze beschikbaarheid slechts op papier te bestaan. Bijgevolg is de motivering van de verwerende partij feitelijk incorrect en wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.”

4.2. Verweerder repliceert dat op basis van het advies van een ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat er voor verzoeker een behandeling en medicatie voorhanden zijn in Kosovo en dat hem niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de realiteit aangezien de eerste bestreden beslissing onder meer gebaseerd is op informatie van het ministerie van volksgezondheid van Kosovo en op een studie aangaande de strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen in de republiek Kosovo. Hij wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat het loutere feit dat medische zorgen van mindere kwaliteit zijn of dat zorgen en medicijnen minder beschikbaar zijn in een bepaald land of dat er een hogere prijs dient voor betaald te worden op zich niet impliceert dat een vreemdeling niet naar dat land mag worden teruggestuurd.

4.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

In voorliggende zaak is niet betwist dat verzoeker een ernstig gezondheidsprobleem heeft. Verweerder oordeelde evenwel dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, zodat verzoekers gezondheidstoestand geen reden vormt om hem en zijn gezinsleden tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze conclusie.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de medicatie en opvolging die verzoeker nodig heeft effectief beschikbaar zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker betoogt echter dat deze medicatie en zorgen in de praktijk niet steeds gratis te verkrijgen zijn, waardoor het risico bestaat dat hij er niet over zal kunnen beschikken. In de bestreden beslissing wordt door verweerder, inzake de mogelijkheden van verzoekers om medicatie en zorgen te betalen, evenwel geduid dat niet blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is en dus niet in de mogelijkheid is om een inkomen te verwerven dat hem dient toe te laten de kosten die verbonden zijn aan een medische behandeling in zijn land van herkomst te dragen. Tevens wordt erop gewezen dat ook zijn echtgenote, gelet op haar leeftijd en het feit dat er geen enkele aanwijzing is dat zij arbeidsongeschikt is, evenzeer in een gezinsinkomen kan voorzien. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk. De bewering van verzoekers dat zij als Roma gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt laat immers niet toe te besluiten dat zij in Kosovo geen enkele mogelijkheid hebben om een inkomensgenererende professionele activiteit uit te oefenen. Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde voor zijn reis naar België en die van zijn gezinsleden vijfduizend euro betaald te hebben, zodat niet blijkt dat hij onvermogen is. Voorts moet worden benadrukt dat verzoeker aangaf dat zijn schoonouders, vijf schoonbroers en vijf schoonzusters in Kosovo verblijven en verweerder motiveerde dat verzoekers indien nodig ook een beroep kunnen doen op familieleden voor opvang en tijdelijke financiële hulp. Verzoekers stellen dat deze familieleden ook een zwaar bestaan hebben maar maken hiermee niet aannemelijk dat, rekening houdende met het grote aantal familieleden van verzoekers die nog in Kosovo verblijven, de stellingname van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk is.

In de mate dat verzoekers betogen dat zij hoe dan ook gediscrimineerd worden voor wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, kan het volstaan op te merken dat verzoeker voorheen verklaarde toegang gehad te hebben tot sociale voorzieningen zoals dokters- en ziekenhuisbezoek en dat uit de door verweerder aangebrachte stukken blijkt dat de Kosovaarse overheid inspanningen levert om alle vormen van discriminatie te bannen.

Waar verzoekers verklaren dat het niveau van de zorgverstrekking niet van hetzelfde niveau is als dat in België moet worden geduid dat verweerder terecht stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. De omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn – hetgeen in casu niet blijkt – kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK